

PROLOGAS

I

Štai kaip viskas baigiasi.

Dabar man aišku: kažkas iš mūsų turi mirti.

Kai kurios mirtys neišvengiamos. Kitoms galima užbėgti už akių. Dar pasitaiko tragedijų, kurios, vis baisėdamos, nenu-maldomai gausina skriaudų ir netekčių.

Taip. Laikas viską pabaigti.

II

Pagaliau automobilyje tylu. Stefanei pavyko užtildyti Džeisoną pasakius, kad jeigu tučtuojau neužsičiaups, sustos ir išmes jį lauk. Galės grįžti pėsčias į nuovadą. Stoją nejauki tylą, Stefanė tvirtai gniaužė vairą. Ji pravėrė langą, norėdama išleisti iš salono tvankų orą. Įkvėpusi jūros brizo, pagavo ir dūžtančių į uolas bangų aromato.

Atsipalaiduok, įtikinėjo balsas galvoje. Nebus kaip praėjusį kartą.

— Manote, kad tai buitinis nusikaltimas, seržante? — įsibrauna į mintis Džeisono balsas. — Tam vietelei per daug prašmatni, neatrodo? Dėl pinigų tikrai negalėtų pliektis.

Džeišonas sunėrė ant krūtinės rankas, lyg viskas tuo būtų pasakyta, o Stefanė norėjo kolegos paklausti, ar per paskaitas kiek nors klausėsi. Negalėjo pakęsti pamainų su stažuotojais, juolab kai jie tokie kategoriški ir nenuovokūs kaip šis.

— 999 numeriu gautas skambutis, moteris suklykė, kad reikia pagalbos — daugiau nieko nežinome. Tada ryšys nutrūko. Saugos kompanija, prižiūrinti tą namą, teigia, kad jis lyg sumautas Fort Noksas. Mažai tikėtina, kad ten kas nors įsibrovė.

Stefanė puikiausiai žinojo, ką tai reiškia. Reikės gelbėti moterį nuo žmogaus, kurį ji pažįsta.

— Saugos tarnybos automobilis jau įvykio vietoje, jų vaikas laukia, kad galėtų mus įleisti, todėl netrukus išsiaiškinsime, — pasakė.

Per greitai. Seržantė nebuvo įsitikinusi, kad nori išsiaiškinti.

Po padangomis grikšėjo tako žvirgždas, debesims prasisklaidžius pilnatis apšvietė krūmus, augančius palei siaurą įvažiavimą. Pasukusi už kampo priekyje išvydo ilgą, baltą, maždaug dvidešimties pėdų aukščio sieną su milžiniškomis dvivėrėmis medinėmis durimis centre.

— Po velnių, kokia čia vieta? — permetęs akimis neįprastą vaizdą tyliai paklausė Džeišonas.

— Čia galinė namo siena.

— Jokių langų. Kam statyti namą be jų?

— Palauk, kol užėisi į vidų, Džeišonai.

Akies kampeliu matė, kaip vaikinas pasuka į ją galvą.

— Vadinasi, šiame name jau buvote?

Stefanė linktelėjo. Nenorėjo prisiminti ano karto, kai atvyko čia iškviesta. Vylėsi ir meldėsi, kad šį vakarą nerastų nieko panašaus. Bet pagalbos šauksmas niekada nebūna geras ženklas, todėl, nors ir gražus, namas kėlė jai šurpą.

Pareigūnė sustabdė automobilį prie transporto priemonės, ant kurios šono švietė saugos kompanijos emblema. Liešas, smarkiai aknės subjaurotas jaunuolis iššoko lauk.

Viešpatie, pagalvojo Stefanė. Du pienburniai už vieno kainą.

— Seržantė Stefanė King, — prisistatė, — raktą turite?

Jaunuolis linktelėjo.

— Aš Garis Solteris iš apsaugos įmonės.

Lyg nebūtų akivaizdu.

— Skambinote į duris? — paklausė ji. Gario akys ėmė lakstyti į šonus.

— Nežinojau, ar belstis, ar geriau ne.

— Matyt, taip geriau, — nutarė seržantė. — Nenumanome, kas ten vyksta, vienas būtumėte pernelyg pažeidžiamas. Grįžkite į automobilį, Gari. Kol neišsiaiškinome, kas nutiko, negalime leisti, kad išmindžiotumėte namus.

Stefanė smarkiai nuspaudė skambutį pirštu ir palenkė galvą klausydamasi, gal išgirs judesių. Už durų buvo visiškai tylu. Nuspaudė skambutį dar kartą, tada įkišo raktą į spyną ir pasuko.

Ji išgirdo, kaip iš automobilio, stovinčio už jų nugarų, iššoka Garis.

— Signalizacija, — įspėjo. — Kodas 140329.

Stefanė linktelėjo ir pastūmė duris. Signalizacijos pultas padėtas prieangyje, bet name apsaugos sistema nebuvo įjung-

ta. Ji pravėrė vidines duris ir žengė vidun, o Džeisonas lipo jai ant kulnų. Koridorius tamsus, jokio garselio. Tyla, kokia būna tik gerai izoliuotame name. Šūktelėjus balsas nuskambėjo dusliai, tarsi užgniaužtas.

Šviesos pluoštas pro praviras duris krito į pagrindinį gyvenamąjį namo kambarį, žinojo Stefanė. Viena ranka prisilaikydama sienos ji pamažu slinko į priekį šaukdama: „Ei! Policija!“ Pastūmė dvivėres duris, esančias koridoriaus gale, ir pareigūnai staiga ištrūko iš tamsos.

— Prakeikimas! — nesusivaldė Džeisonas, o Stefanė aiškiai suprato, kodėl jis taip reaguoja. Priekyje atsivėręs vaizdas pribloškė taip, kaip ir aną kartą, kai jį matė. Nors namas be langų, tolimoji erdvaus būsto siena buvo milžiniško vientiso stiklo. Ryški mėnesiena atsispindėjo juodoje jūroje žemai apačioje, namas, atrodė, kybo ant uolos virš vandenyno.

— Nėra kada gėrėtis vaizdais, vaike. Ei! — sušuko pareigūnė dar kartą. — Čia policija! Ar yra kas nors? — Neišgirdo nieko. — Einame, Džeisonai, patikrinkime namą.

Visa milžiniška erdvė buvo atviro plano, su ultrašiuolaikiška virtuve, valgomojo stalu maždaug dvidešimčiai žmonių ir patogiai išdėstytomis sofomis. Kai mėnulis pasislėpė už debesies, Stefanė ištiesė ranką norėdama įjungti šviesą. Nieko.

— Šūdas, — sumurmėjo ji. — Lėk atnešti prožektoriaus... tik greitai. Leidžiوسي žemyn į miegamuosius. Pasivysi.

Džeisonas pasuko atgal prie durų, o Stefanė lėtai nuslinko prie laiptų ir suėmė glotnaus plieno turėklą. Metalas, kurį lietė jos pirštai, buvo šaltas.

— Policija! — sušuko ji. — Pone Nortai... jūs čia? — Šaukia tarsi neužtikrintai, prakeikti prisiminimai apie aną kartą. — Pone Nortai?! — riktelėjo dar kartą.

Nors skambino moteris, Stefanės žiniomis, čia gyveno tik ponas Nortas. Kiek girdėjo, vyras daugiau nebevedė.

Mėnulis staiga vėl išniro ir patraukė pareigūnės žvilgsnį kerinčiu savo atspindžiu juodame vandenyje, bet seržantė ryžtingai pasisuko į laiptus ir dešine ranka išsitraukė policininko lazda. Tvirtai laikydamasi kaire už turėklo, ji atsargiai žengė stikliniais laiptais ir toliau šaukė šeimininką.

Kažkas čia nutiko. Jautė tai.

Žinojo, kad miegamieji žemesniame aukšte, o tolimajame koridoriaus gale įrengti kiti laiptai, vedantys į rūšį. Nenorėtų leistis ten dar kartą.

Stefanė išgirdo už savęs tvirtus žingsnius ir atsisuko į žilpinančią stipraus prožektoriaus šviesą. Prisidengė akis ranka.

— Atsiprašau, seržante. — Džeisonas kalbėjo šiek tiek susijaudinęs, nežinia, ar iš baimės, ar iš jaudulio. Bet ir nenorėjo sužinoti.

Stefanė vėl šūktelėjo į tamsą. Prisiminė, kurioje pusėje šeimininkų miegamasis. Aną kartą, kai čia buvo, durys į šį kambarį buvo atvertos, Nortas sėdėjo ant lovos nunarinęs galvą, jo pečiai trūkčiojo.

Ištiesusi koją šiek tiek pastūmė duris, kad prasivertų.

Prožektoriaus neprireikė. Mėnesiena liejosi pro kambario langus nuo grindų iki lubų, ją papildė geltona tuzinų žvakių, išdėliotų visame kambaryje, šviesa.

— *Jėzau!*

Džeisono žodis viską pasakė. Lovoje — paklodžių, apsuktų apie dviejų žmonių rankas ir kojas, raizgalynė. Stefanė nuo slenkščio nematė, ten guli vyrai ar moterys. Metalų kvapas patvirtino tai, ką matė. Abu kūnai gulėjo ramūs, o balti patalai permirkę tiršto, tamsaus kraujo.

Nors naktis buvo šilta, seržantės stuburu nubėgo šiurpas.

Nurijs gumulą gerklėje. Kas čia nutiko, po galais? Staiga kilo noras bėgti iš kambario, kuo toliau nuo to šiurpaus vaizdo.

Prisivertusi giliai įkvėpti, Stefanė pasisuko į porininką ir tyliai liepė užlipus laiptais iškviesti pastiprinimą. Nereikėjo veidrodžio, kad suprastų, jog pati atrodo panašiai, kaip pašiurpęs, išsiplėtusiomis akimis Džeisonas.

Kai jis išėjo, Stefanė išgirdo garsą, nuo kurio pastiro visi rankų plaukeliai. Labai mažo vaiko verksmą. Pasisuko į duris, bandydama sumoti, iš kur sklinda verksmas. Reikia rasti vaiką, bet kadangi jis verkia ne iš skausmo ar kančios, prieš tai reikia atlikti vieną reikalą. Prieiti prie krauju permirkusio guolio ir patikrinti abu kūnus, ar gyvi, nors tokių nesitikėjo rasti. Kraujo dėmės ant sienos priminė keistą abstrakciją: aršios raudonos čiurkšlės „puošė“ didelio formato nespalvotą šviesiaplaukės moters nuotrauką, išdidžiai pakabintą virš lovos.

Stefanė įkvėpė ir prisivertė žingsnis po žingsnio prisirišti prie kūnų.

Iš pradžių pamanė, kad jai pasivaideno. Krustelėjo koja. Po akimirkos tolimą vaiko verksmą papildė žemesnis, gilesnis garsas. Skausminga dejonė. Ji sklido iš lovos.

Kažkuris jų gyvas.

PIRMA DALIS

Prieš tris mėnesius

Tai prasidėjo nuo nedidelių, bet žiaurių poelgių. Pakiisdavo koją, rikteldavau iš skausmo, keliais išarusi žemę. Ėmė tuo mėgautis. Atvejų daugėjo, darėsi vis žiauresni. Malonumas, regis, stiprėjo su kiekvienu beširdžiu aktu.

Pamatau nuotrauką kitapus gatvės. Ji kybo galerijos lange, prilaikoma plonų troselių, atrodo, kad sklendžia ore. Fotografijoje nespaltotas merginos veidas, jos kūnas tėra šešėlis tamsiame fone. Kontrastas paryškintas taip, kad kiekviena iškili veido dalis — skruostikaulis, nosis, smakro galiukas — šviečia akinaimai baltai, o visos įdubos tamsios ir paslaptingos.

Sustingstu kaip įbesta ir spoksau. Galerija mažytė, ne didesnė nei krautuvėlės abipus: vienoje prekiaujama biskvitiniais pyragaičiais, kitos vitrinoje šlamštas, kurio žmonės prisiperka atostogaudami ir kuris praranda prasmę dviem saulėtoms savaitėms pasibaigus: pripučiamieji rykliai, pliažo kamuoliai, sprogstantys vos tik kas nors paspiria, baisūs rožiniai čiušiniai ir įmantrūs aitvarai, kurie greičiausiai niekada nekils.

Galerija, palyginti su tomis krautuvėlėmis, atrodo rafinuotai. Pilką iškabą puošia tik du įspausti žodžiai dešiniajame kampe, lyg atsiprašinėjant, kad jie ten yra: Markusas Nortas.

Nežinau, kiek laiko spoksojau, bet ta nuotrauka mane pakėrėjo. Eidama per siaurą gatvelę prie vitrinos net nepastebiu chaotiško eismo. Kelias ilgas akimirkas paskėstu mintyse apie praeitį, bet galop pastumiu duris ir žengiu į vidų. Nuostabi, toli nusidriekusi erdvė, sienos tamsiai pilkos. Kas kelis metrus plytinė kolona akcentuoja tamsų tinką, ant kurio pakabintos diskretiškai iš viršaus apšviestos ir gyvybe trykštančios, nors ir nespaltotos, nuotraukos.

Mane patraukia viena jų, lėtai žengiu galerija jų link, įsmeigusi akis į dviejų mažų žaidžiančių vaikų, juodaodžio ir baltaodžio, nuotrauką. Juoda ranka tarsi glosto baltą veidelį, balta plaštaka ilsisi ant juodos kojos. Ir vėl sukurtas kontrastas, o vaikų šypsenos su pieniniais dantukais — žavingos.

Ant kiekvienos plytų kolonos stovi nedidelė varinė skulptūrėlė: kiaulės galva, susiraukšlėjusi ranka, per kelį sulenkta šokėjos koja. Ir ant kiekvienos skulptūros pakabintas originaliausias ir gražiausias sidabro papuošalas, kokį kada nors esu mačiusi. Ilgas pakabutis su vilnijančiomis bangomis kybo ant paukščio sparno, auskaras su brangakmeniais padėtas ant kiaulės šnipo.

Pajuntu kažką už savęs, atsisuku.

Stovi moteris trumpa berankove fuksijų spalvos suknele — ryškus kontrastas monochrominei galerijai. Plaukai trumpai kirpti, beveik nuskusti ir nudažyti akinamai balta spalva. Žvilgsnis, atrodo, griebia ir nepaleidžia. Pilkšvos, šviesios ir didelės akys stebi mane.

Žinau, kas ji. Kleo Nort.

— Ar galiu kuo nors padėti, ar šiaip daitotės? — klausia.

Moteris šypsosi profesionalios pardavėjos šypsena, šilumos joje nedaug. Atsikrenkščiu pykdama ant savęs, kad nervai tokie įtempti, bet prisimenu, kodėl esu čia, ir nerimas nuslopsta. Grįžtu atgal prie laiptų ir ištiesiu ranką. Jos delnas vėsus paliesti.

— Ivė Klark, — prisistatau. — Man buvo įdomu pačiai įsitikinti, kad Markuso Norto fotografijos tokios geros, kaip man apie jas pasakojo.

Pilkos akys šiek tiek prisimerkia.

— Aš esu Kleo Nort, Markuso sesuo. Manau, įsitikinsite, kad dar geresnės. Ar galiu sužinoti, kaip išgirdote apie jo darbus?

Šypsau si ir suku tarp pirštų ilgų šviesių plaukų sruogą, kuri šalia tyrai baltos Kleo šukuosenos atrodo neskoningai geltona.

— Neseniai atlikau tyrimą ir vietos laikraštyje radau straipsnį apie Markusą. Jūs buvote įvardyta jo vadybininke.

— Ar jūs vietinė? — klausia moteris suraukusi antakius, tokiu atveju ji mane žinotų.

— Ne, aš iš Londono. Bet draugė atostogavo čia ir parsivežė laikraštį namo. Suintriguota nutariau nukeliauti čia ir pati apžiūrėti nuotraukas. Ieškau žmogaus, kuris padarytų mano fotosesiją. — Šypsausi Kleo nujausdama, kokia tuščia jai atrodau. — Nuotraukų nori mano tėtis, bet jeigu leisčiau išrinkti fotografą jam, gautume portretus, kuriuose statiškai pozuotume, todėl paprašiau leisti pačiai pasirinkti menininką.

Vadybininkės akyse šmėkšteli susirūpinimas, kurį ji paslepia šypsena.

Nežinau, ar Markusas šiuo metu dar daro portretus. Dabar daugiau fotografuoja dokumentines nuotraukas, gauda istoriją pasakojančius kadrus. Šie, — sako rodydama ranka į portretus galerijoje, — daugiau jo ankstyvųjų darbų pavyzdžiai.

Linkteliiu, kad supratau.

— Klausykite, leiskite man su juo pasikalbėti, pasakyti, ko siekiu. Mano tėvas turi daug ryšių, jeigu jam patiks rezultatas, esu įsitikinusi, kad jis mielai paskleis žinią.

Matau iš žvilgsnio, kad Kleo negali apsispręsti. Ji turi planų dėl savo brolio, tai buvo aišku iš straipsnio, o man reikia rasti būdą ją palenkti.

— Gal padės apsispręsti tai, kad nesiekiu studijinių nuotraukų. Norėčiau padaryti keletą skirtingų nuotaikų kadrų įvairiose vietose per tam tikrą laikotarpį. Nenoriu akivaizdžių ar surežisuotų darbų.

Kleo atrodo suirzusi, kad pagalvojau, jog Markusas gali būti toks kasdieniškas.

— Na, man regis, pati matote, kad nuobodžių nuotraukų jis nedaro. Šiuo metu yra labai paklausus, kaip galite suprasti.

Man prireikia dar dešimties minučių subtiliai įtikinėti viliojant galima Markuso reklama, kol moteris atsileidžia ir pamatau jaudulio kibirkštį. Esu įsitikinusi, Kleo smarkiai perdėjo, kad šiuo metu jo darbai paklausūs... Pastaruosius aštuoniolika mėnesių jis tiesiogine žodžio prasme gyvena atsiskykęs... O jos akyse matau ambicijas. Ne dėl savęs, dėl Markuso. Žinau, kad ji pagaliau mano pusėje.

— Nuo ko norėtumėte pradėti? — klausia ji, pagaliau nuoširdžiai šypsodamasi. Anksčiau apie tai nepagalvojau, bet po to, kas nutiko Markusui, į galeriją tikriausiai užsuka žmonių, kurie tikisi ten jį užklupti ir pasižiūrėti, ar tragedija įsispaudusi jo veide. Bet, atrodo, Kleo patiki, kad mano susidomėjimas nuoširdus.

— Noriu susitikti su Markusu, suprasti, kaip jis dirba, įsitikinti, kad idėjos patinka, ir — galbūt sunkiausia, — patenkins mano tėčio lūkesčius.

— O, esu įsitikinusi, kad patenkins. Leiskite su Marku šnektelėti, aš susisieksiu su jumis.

Susiraukiu.

— Nenoriu per ilgai laukti. Jeigu jo pasiūlymas nesudoms, geriau jau sužinoti iš karto, nei gaišti laiką. Norėčiau šiandien su juo susitikti, jei galima.

Matau, kad ta mintis kelia vadybininkei nerimą, bet ji pagaliau sutinka tuoj pat pasikalbėti ir sutarti susitikti. Paima telefoną. Iš jos veido matau, kad ta mintis nedžiugina. Nosisuku, lyg nepastebėjusi. Moteris stengiasi kalbėti linksmai ir maloniai, aš traukiu į galerijos gilumą, kad ji galėtų privačiai paveikti brolių savo kerais.

Pagaliau ji baigia pokalbį ir nusišypso man.

— Jis supranta, kad norite susitikti šiandien, todėl sutiko. Kartais Markas taip pasineria į darbą, kad atsiskiria, bet, ko gero, tokia jau meniško temperamento savybė.

Sesuo atsiprašo už jį mums dar nesusitikus, bet supratingai šypsaisi, kai užrašo adresą. Atsisveikinu žinodama, kad tikrai ne paskutinį kartą susitiksiu su Kleo, ir nutariu traukti į Markuso Norto namus pėsčia, kad surikiuočiau mintis ir suplanuočiau, kaip įtikinti jį priimti šį užsakymą.

Kopdama stačiu taku į jo namą nužvelgiu paplūdimį apačioje. Vaikai žaidžia smėlyje, kikendami ir spygaudami lekia į ledinę jūrą, taško mamą ir tėčius, kuriems ledinis vanduo ne toks malonus. Pavydžiu nerūpestingos jų dvasios. Neprisimenu, kad pati būčiau patyrusi tą vaikystę.

Kopiu šlaitu per stambų žvirgždą ir išvystu milžinišką baltą sieną, Markuso Norto namus. Gerai žinau, kad ne iš fotografo atlygio jis tą namą pasistatė. Išorėje nematyti nė vieno lango, bet esu įsitikinusi, kad kitoje sienos pusėje viskas kitaip. Namas pakibęs ant uolos krašto, todėl vaizdas iš jo turėtų būti stulbinamas.

Prisiartinu prie masyvių medinių durų ir pakeliu kairį kumštį pasirengusi belstis. Padaužau į duris, ranką beprotiškai, nepakeliamai suskausta. Bet vis daužau ir šaukiu. Žinau, turiu liautis... kad liktų sveika ranka, bet negaliu, ir vis trankau per duris, o ranką skauda vis klaidiau.

Kai veriantis diegulyš išplėšia mane iš skausmą malšinančių vaistų sukulto miego kartu su sapno likučiais, suprantu, kad nieko nėra tikro, tik šis rankos maudimas. Nestoviu priešais Markuso Norto namą. Esu jame... guliu lovoje tamsiame kambaryje, milžiniškas langas veriasi į jūrą. Kairė ranka nuo riešo iki pirštų galiukų sugipsuota ir pasiutusiai skauda. Vaistų poveikis baigėsi, jaučiu maudimą ir siaubingai trokštu pasikasyti ten, kur negaliu pasiekti.

Akys limpa. Tikriausiai sapne prisiminusi tą dieną vėliau. Kiekviena sapno sekundė atkartojo tą dieną prieš dvejus metus, tiksliai iki tos vietos, kai pakėliau ranką norėdama pabelsti į duris. Tą minutę nepakenčiamas skausmas, nuo kurio dabar gaudau orą, suliejo regimybę ir realybę, sugriovė paskutines akimirkas.

Noriu pasinerti į tą momentą... priminti sau, kas nutiko vėliau, ir įtikinti save, kad visi po tos dienos priimti sprendimai buvo teisingi. Bet plonytės gijos trūkinėja viena po kitos. Aš suprantu, kad netgi sugebėjusi vėl užmigti vargu ar sugrįžčiau prie tų durų, kur laukiau, kol Markas įleis. Sapnas nuplėveno tolyn.

— Ive? — Įprastai toks pasitikintis balsas atrodo sunerimęs, dvejojantis.

— Atsibudau. Gali užeiti. — Neatsimerkiu. Nenoriu matyti Kleo tobulumo žinodama, kaip pati atrodau. — Kaip Lulu?

— Puikiai. Snaudžia, bet ir prieš tai buvo aukselis. Kuo galiu tau padėti? — Ji prieina prie lovos ir jaučiu, kaip pasilenkia virš manęs. Vis tiek į ją nežiūriu. — Tavo akys traiškantotos... kur valiklis? Apšluostysiu, jei nori.

— Vonioje. — Staiga kalbėti pasidaro sunku. Sužinojusi, kad Lulu viskas gerai, noriu, kad Kleo išeitų.

— Niekur nematau, — šūkteli ji kitapus durų.

— Jis vadinamas muilu, — atsakau.

Man nebūtina į ją žiūrėti, kad suprasčiau, kaip purkšteli pasipiktinusi žemu mano lygiu. Kartais mėgstu ją erzinti.

Kleo dengiasi savo tobulumu it šarvais, lyg kieta, blizgančia geldute, kurią praėjusią savaitę suradau pakrantėje Lulu — neprieinamą, bet gražią. Visa jos išorė drąsi, ryški, pradedant balintais plaukais ir idealiu makiažu, baigiant ryškių spalvų drabužiais. Mačiau, kaip žmonės spokso į ją gatvėje,

kaip svarsto, kas galėtų būti ši tobula būtybė. Nesupranta, jog negaus leidimo prisiartinti, kad ir kaip mėgintų. Tik keliems išrinktiesiems leidžiama pamatyti tikrąją Kleo... ir aš nesu viena jų.

Girdžiu, kaip ji grįžta per kambarį prie lovos.

— Sudrėkinau vatos diskelį. Turėtų padėti.

Ji švelniai šluosto man akis, stengiuosi gulėti ramiai. Nenoriu, kad ji mane liestų. Niekada nebūsime artimos, bet labai stengiamės apsimesti. Dabar kaip tik jaučiu nuoširdų jos rūpestį. Kleo nedrąsiai atsisėda ant lovos krašto ir patylėjusi užduoda neišvengiamą klausimą:

— Tu įsitikinusi, kad nereikia pakviesti Marko?

Išgirdusi jo vardą vėl grįžtu į sapną... prie ilgos baltos sienos, kurioje aukštos durys. Daužau į jas. Dabar tai tik prisiminimas. Deja, esu visiškai pabudusi ir svarstau, kur dingio laikas. Kiek visko, kas nutiko paskui, esu užblokavusi sąmonėje?

Tą dieną duris atidaręs vyras atrodė apgailėtinais: purvinas, susivėlęs, trijų keturių dienų šeriais, augintais tikrai ne dėl stiliaus.

— Markusas Nortas? — paklausiau.

— Ne. Aš esu Markas. Tiesiog. Visada buvau... toks ir liksiu.

Aš jau žinojau tai, tik nesupratau, kad jis nesiekia kurti prestižiškesnio už realybę įvaizdžio.

— Atsiprašau, — sakau. — Vadinasi, Markas Nortas?

Vyras pasitrynė ranka riebaluotus plaukus, tie pastiro.

— Atsiprašau. Mano sesuo galvoja, kad pasivadinęs praeiktu Markusu tampa įdomesnis. O aš įsitikinęs, kad svarbiausia yra mano nuotraukų kokybė.

Trumpą tos dienos prisiminimą vėl sujaukia Kleo klausimas, gal vis dėlto vertėtų susigrąžinti Marką. Netgi sesuo dabar nustojo vadinti jį Markusu, nes nebeatsiliepia taip šaukiamas.

— Ne, žinoma, ne. Juk žinai, kad pasinaudos bet kokių pretekstu grįžti namo, o tu juk sunkiai dirbai, kad gautum jam šį užsakymą. Susitvarkysiu.

Kleo pakyla nuo lovos, prieina prie lango, kuris užima kone visą sieną, nužvelgia jūrą. Dirsteli į mano plaštaką ir vėl nusisuka.

— Nesuprantu, kaip tai nutiko, Ive. Man skamba nelogiškai.

Akimirką išvystu savo plaštaką ant štangos skersinio. Šeši svarmenys, kiekvienas po penkis kilogramus, iškelti virš galvos. Matau ir kitą ranką, prilaikančią štangą ore. Pirštai atsigniaužia. Dalies sekundės užtenka, kad trisdešimt kilogramų sutrupintų mano kaulus. Laukiu skausmo suvokusi, kad sulaužiau riešo, plaštakos kaulus ir pirštikaulius. Žinau, kaip vadinama didžioji dalis kūno kaulų.

— Sakiau tau. Štanga netinkamu metu išsprūdo iš pirštų. Kvaila, bet sakoma, kad daugiausia nelaimingų atsitikimų nutinka namie.

— Bet susižalojai praėjus vos kelioms sekundėms, kai išėjo Markas. Kodėl nepašaukei, kad grįžtų?

Atsidūstu. Nesugalvoju protoingų paaiškinimo, tokio, kuriuo patikėtų Kleo.

— Kas nutiko, tas. Nėra prasmės galvoti. Jeigu neprieštarausiu, kad reikės šiek tiek padėti prižiūrėti Lulu, susitvarkysime. Jau geriau, kad jis negrįžtų.

Kleo griežtai į mane pasižiūri.

— Nereikia, Kleo. Žinai, kad jis nervinsis tai sužinojęs, dabar negalėsiu nuraminti. O kai grįš, jausiuosi daug geriau... ir man pavyks.

Tikrai. Turės pavykti.